

ACCIO SINDICAL

Òrgan de la Federació Local de Sindicals i portavoc de la Comarca Alt Camp C. N. T.

Any III PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Paquets des de 8 exemplars, a 17 cts. exemplar Número solt, 20 cts. - Trimestre, 250 pessetes Vall, Dijous 17 de Març de 1938 REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Carrer de B. Durruti, 44 Número 76

Lluitadors del nostre Exèrcit Popular! Treballadors! Antifeixistes!

Ara més que mai cal tenir fe en el nostre triomf!

Amunt els cors amb energia! Amunt la nostra voluntat increbantable de victòria! Amunt la nostra inexhaurible capacitat de sacrifici, perseverància i heroisme!

RESISTENCIA! RESISTENCIA!!

Solidaritat de la rera-guarda vers els fronts

Es precis tenir present ara més que mai aquest aspecte fonamentalíssim de la nostra lluita.

Es necessari que els nostres companys que lluiten i cauen ferits o morts als fronts de batalla no segueixin tenint ni per un moment més ni la possibilitat de poder pensar que els antifeixistes de rera-guarda no vivim solidaritzats en absolut i permanentment amb el teu esforç, el teu heroisme i el teu sacrifici.

Ara que la guerra s'ha fet sentir, per a Catalunya principalment, com no ho havia fet mai encara, amb veu imperativa i esgarifosa, és l'hora oportuna per a menar tothom al bon camí.

Quan els lluitadors que exposen el donen la sang i la vida per l'existència i la dignitat de tots plegats no tenen límits per a l'esforç, no celebren festes i a penes si saben, no pas sempre, de les hores justes per a refer-se de la immensa pèrdua d'energies que representa la guerra que sostenen, és una vergonya i un escarni la nostra mandra, el nostre gandulisme, el nostre passejar-nos i perdre el temps xerrant pels cafès i divertint-nos en balls i cinemes, davant pel·lícules que no tenen res a veure amb les grans gestes, els sentiments i les idees que haurien d'ésser la substància mateixa, principi i objecte de la nostra vida, al menys mentre la guerra subsisteixi.

Solidaritat amb els fronts de lluita, amb els heroics guerrers del nostre Exèrcit. Solidaritat de totes menes.

Per a ésser dignes d'ells primer i més endavant de la victòria i de la nostra vida mateixa.

Hens-aci, doncs, la consigna del moment.

Resistir ara és la garantia indispensable per a l'avenç que ens menarà indefectiblement a la victòria en un avenir molt més proper del que segurament molta gent creu.

Es indispensable que posem al servei de l'hora que vivim totes les nostres energies.

Resistència! Res més ara, o tot això, millor diríem, tota vegada que una inexorable resistència en certs moments pot esdevenir més decisiva i transcendent per a la victòria que la més coratjosa de les embranzides en un altre.

Es indubtable que els enemics ~~que ens hem sentit en aquests dies més atrets vers el Govern de la República ha estat pel mèrit d'haver sabut amb serenitat, però sincerament, anar tenint al poble antifeixista al corrent de la veritable realitat~~ I una de les coses

Però es precis que ens imposablem d'un altre aspecte molt més favorable per a nosaltres de la realitat, i és que els aconteixements als quals ens referim i als que no hem tingut altre remei que plantar cara no tenen més valor que el d'ésser una més, i potser no de les més colpidores, entre les infinites incidències d'una guerra i més d'una guerra com la nostra en les circumstàncies en que ens veiem obligats a lluitar contra un exèrcit de les característiques armamentístiques del que tenim al davant nostre.

Moments més greus s'han succeït en el transcurs de la nostra lluita. Moments més greus poiser succeïran encara.

Però és necessari que no oblidem que de la mateixa manera que hem superat situacions que als ulls de tots els tècnics del món eren impossibles de superar-se, superarem la present i totes les que es puguin presentar.

La veritat és que aquests fets més que importància com a tals en si mateixos, poden tenir-la i arriben a tenir-la generalment, per la manera com assoleixen afectar a la gent i com aquesta reacciona.

I és precisament en aquest sentit que ens cal confessar que molt més greu que una reculada, per voluminosa que pugui veure's, dels nostres combatents en un dels sectors del fronts de guerra, podria resultar una reculada moral de la rera-guarda, una feblesa i un defalliment en un moment donat de la mateixa, que podria repercutir en una devallada de la moral heroica del nostre Exèrcit.

Sortosament, l'esperit públic ha sabut vèncer amb més rapidesa del que semblava les primeres temptacions que solen ésser sempre les més perilloses.

Més sortosament encara, les notícies de la magnífica resistència dels nostres lluitadors, que quan cedeixen terreny a l'enemic ho fan defensant-lo fins a l'impossible i fent-li pagar a preus gairebé astronòmics de sang i vides i material bèl·lic, serveixen per a palesar amb una claror més que meridiana fins als més orbs i els més incrèduls, que l'esperit de les nostres forces combatives de totes les armes sap mantenir-se en tots els moments molt per damunt fins de les mateixes possibilitats d'afebliment i de desconfiança en el seu esforç i en el que més jard o més d'hora haurà de representar forçosament la seva constància en continuar-lo: el triomf categòric, indiscutible, i absolutíssim de les nostres armes contra les coaligades de tots els feixismes vinguts a Espanya.

Precisa, però, no perdre de vista el succeït ara per a que ens serveixi a tots de lliçó per a l'avenir. Cal tenir l'ànim preparadíssim en tot moment per a qualsevol contingència de caràcter bèl·lic que pugui presentar-se.

Cal aprofitar aquesta condició magnífica de les nostres masses de rera-guarda i del nostre Exèrcit dels fronts de guerra, aquesta lluminosa capacitat heroica per a la resistència en tots els terrenys afrontant els perills amb ver estoïcisme i presència d'ànim insuperables, per a iumunitzar-les contra tota mena de possibilitats desmoralitzadores.

Revolucionaris! Antifeixistes! Treballadors de la rera-guarda! Lluitadors de tots els fronts!

Ni per un instant hem de defallir, ni per un moment no hem de deixar caure la nostra fe en el nostre triomf, posades les esperances en la nostra força, en la nostra grandesa, en les nostres idees.

A treballar i a lluitar tois, amb ver heroisme, amb tota la nostra capacitat de resistència, de sofriments i de sacrifici.

Ara més que mai hem d'ésser forts per a arrencar de l'abim infinit de les nostres sufrenes les energies que ens faran grans, que ens enlairaran en una data pròxima vers la més lluminosa de les victòries.

Per una campanya permanent d'agitació i abrandament antifeixista

El que hem vist en aquests dies de tanta angoixa per a nosaltres com ho haurà estat segurament per a tota persona sincerament antifeixista o simplement de sentiments, ens referma més encara en un pregon convenciment que arrosseguem des del moment que va tenir lloc la provocació reaccionària amb el començ de la nostra guerra: és indispensable una activitat articulada i intel·ligent que tingui per objecte mantenir permanentment en actitud tensa, vibradora, emocionada, la rera-guarda especialment, tota vegada que els nostres companys lluitadors dels fronts venen demostrant a bastament amb el seu heroisme que no ho necessiten.

Caldria, per tant, que posats d'acord tots els organismes antifeixistes, poséssim en marxa aquesta proposta, aquesta comesa essencialíssima per a la victòria que persegüim.

La crida ara feta en aquest sentit pel mateix Govern de la República, que no podia haver ja estat ni més atinada ni més oportuna, ve a donar força a les nostres paraules i afavorir en tots els aspectes les possibilitats i l'eficàcia de la campanya que proposem.

Es necessari superar les conseqüències de la ignorància, de la feblesa moltes vegades i de l'acció covarda dels derrotistes.

Convertim-nos en agitadors en acció permanent de l'esperit de guerra, duïem ben alta en tot moment la fe en la victòria i fem que tots els antifeixistes, treballadors, homes i dones de sentiments, visquin tothora posseïts del més heròic abrandament.

PLANA CULTURAL D'ACCIO SINDICAL

Per un art de guerra i revolucionari

Cal posar-lo immediatament en marxa

No més lluny que la setmana passada, publicàvem en aquestes mateixes columnes un treball sobre el mateix tema que seguirem avui desenvolupant, amb la sola diferència de fer-ho en aquesta ocasió des d'un altre aspecte i aplicant-hi el sentit actual de la perentorietat.

El succeït aquests darrers dies, la facilitat amb que molta gent es deixa entabanar pel primer derrotista que se li posa al davant o a l'abast de l'orella, degut principalment a la ignorància i a la manca d'un arreladíssim convenciment que l'immunitzi contra tots els atacs de totes les menes d'enemics i en tots els ordres, sembla haver esdevingut precisament per a dar-nos la raó quan reclamàvem de posar en marxa el més depressa i àmpliament possible un veritable art de guerra i revolucionari.

Sabut és de tots com arriba al públic, com assoleix de fer-se comprendre d'ell i fer-lo vibrar un art veritable que sàpigui recullir les corrents humanes de l'emoció, de les idees i els sentiments.

Principalment junt amb l'oratori, l'art dramàtic, avui el cineme principalment, per les possibilitats de difusió i d'intensitat que representa, com també cada vegada més l'art literari, sobre tot la novel·la, la poesia i la cançó popular combinada amb la música i aquesta mateix, poden convertir-se, ben dirigida i orientada, en una gran obra d'abrandament de masses, d'educació tan cultural com combativa, de forja d'herois creadors de victòries.

Precisament és el que deiem que podien haver estat, que teníem el deure moral, social i polític d'haver fet que fossin i pel que acusàvem als que consideràvem i seguim considerant cada vegada més aferradament els responsables de no haver fet res per a que ho fossin, sinó tot el contrari gairebé sempre.

Hora és, però, de realitats i no de perdre el temps en acusacions ocioses i encara menys en planys i jeremiades.

Passem a treballar tots en la gran empresa de forjar l'art nou, art vigorós i apropiadíssim que les circumstàncies venen reclamant-nos i ara d'una manera molt imperiosa.

Procedim sense perdre un instant, a la realització de l'art de guerra i revolucionari que sobre contribuir d'una manera enorme a la formació d'una mentalitat capaç de sacrificis i d'heroisme fins on pugui caldre, sigui, per tant, un aliat valuós de l'antifeixisme i, com a conseqüència, un factor gairebé decisiu per a la victòria.

Es necessari que la reraguarda servi en tot moment vertader contacte amb la realitat cruentíssima de la lluita als fronts, que no se n'oblidi ni per uns instants, que tingui el seu esperit constantment tens, emocionat, en un alenar inextinguible de sentiment, de compa-

nyerisme, de comprensió i de solidaritat vers els nostres germans dels fronts de guerra.

I res no hi ha tan apropiat ni tan eficaç per a fer bategar d'aquesta manera el cor i el cervell de la gent del poble com les imatges vibrants de vida, de realitat, d'idealisme i de bellesa que l'art pot ofrenar-li, com la paraula sonora i sincera, clarament comprensible, com la tonada pura i sentida que se'n va recta fins a dins de l'ànima.

Es, ensems, necessari, que la gent compregui la immensa transcendència de la nostra lluita, el que significa per si mateixa, per les idees que hi estan en pugna i el que representaria no ja per a nosaltres, homes i dones d'idees arreladíssimes, si no per a tot-hom, per a la gent sencilla que es vessa a la vida en un lliurament absolut amb l'afany infinit de trobar-hi una mica, almenys, al final de la seva lluita, de benestar i de felicitat; per a la gent que aspira a la bonesa, a la tranquil·litat del treball i el gaudi del producte lògic del seu esforç, que la perdésim i, per tant, el necessari, ineludible, que és que la guanyem.

I res ho hi ha com l'art per a fer sentir-ho, per a vibrar d'emoció la gent davant els possombres d'un triomf feixista, davant la bellesa sencilla i clara com una font d'aigua joganera i pura, vibrant de rialles i cristallina, del triomf del poble, de la neta victòria de l'antifeixisme, de la llibertat i la justícia.

Cal també, sobretot, no perdre de vista la gran necessitat, sempre més sentida en proporció de la perllongació i volum de la guerra, de procurar per tots els camins que ens sigui possible, que els nostres lluitadors no vegin mai absorbida la seva mentalitat per la pràctica mateixa de la guerra que viuen, no solament brutal sinó embrutidora, no solament horrible sinó usurpadora de sensibilitats, atrofiadora gairebé sempre de totes les conquestes civilitzades que a força de cultura foren assolides.

I això tampoc no serà assolit per cap camí com pel de l'art, com per obra i gràcia d'un art autèntic que sàpiga arribar a les fibres internes dels nostres combatents, i que junt amb l'obra de fer-li comprendre les nostres idees, els nostres afanys i els alts interessos pels que batallam, podria convertir-se i es convertiria en una forja autèntica de guerrers conscients, tant com més humans molt més valents, molt més capacitats i molt més íntegres.

Que fer, doncs, sino procedir a crear el nou art, purament de guerra i revolucionari que propugnem?

Antifeixistes, homes d'idees i sentiments, organitzacions polítiques i sindicals, Governos de Catalunya i de la República: és necessari que tots consagrem a la realització d'aquesta empresa totes les energies que mereix.

Parèntesi de guerra

La cruenta realitat de la nostra guerra, que ve costant una mar de sang i molts centenars de milers de vides, ha assolit fer bategar fins els recons més allunyats dels fronts de lluita i és impossible de substreure a la seva enorme gravidesa ni una tan sols de les infinites manifestacions de la nostra vida.

No es estrany, doncs, que la cultura, que al primer esguard podria semblar-nos per naturalesa immunitzada contra certa mena d'influències, contra les d'ordre bèl·lic principalment, no pugui lliurar-se, ni molt menys, de sofrir els efectes de la nostra lluita.

Malgrat vulguéssim, fóra impossible de consagrar-nos a l'obra serena i equilibrada de la Cultura, com si visquéssim en un món al qual no hi arribessin el bramul dels motors, les atronadores explosions, la forta fetor de la sang vessada i la presència tràgica de les vides trencades.

Però és que nosaltres tampoc volem i no comprendrem una cultura que fós insensible als batecs de la guerra, sobretot quan aquesta guerra és com la que nosaltres venim resistint.

Seria una lluita la més allunyada de la significació de la guerra d'Espanya, la més vulgar i la més estúpida, i pel sol fet d'ésser una guerra amb tot el que aquesta representa sempre de sofriment, mort i lletor i ja fóra impossible que la cultura, la verdadera, pugés romandre sense sentir-se verament commoguda fins a la medulla, en tota la intensitat de les seves essències.

Com fóra possible, doncs, no sentir-se'n davant d'una guerra com la que nosaltres no hem tingut més remei que fer precisament per a defensar-nos contra els enemics de totes les forces, de totes les manifestacions de la vida humana mentre mereix dir-se aquest nom, en una paraula, de la civilització i de la cultura?

Per això resulta que la cultura, la verdadera, no té més remei que ésser al costat nostre, que considerar-se part integrant de les nostres forces combatives i de la gran causa per què combatem.

I per això també si la vera cultura ha hagut de manifestar-se sempre contrària a totes les guerres i no els haurà perdonat mai als responsables d'haver estat aquestes produïdes, més encara ha d'estar en contra del dret a la guerra del feixisme i molt menys ha de perdonar-li d'haver estat capaç d'ocasionar-la obligant a fer-la precisament al que per essència es l'antigua i per excel·lència el pacifisme.

Revolució de Revoluciones

¿Las plantas, ya no necesitan tierra para crecer?

por Georges Delhoste

II y último

Mediante un mecanismo apropiado, se provoca un riego regularmente renovado tres veces cada veinticuatro horas, constituido por soluciones nutritivas cuya fórmula es todavía, desgraciadamente, un secreto del autor, pero cuya complejidad pueden imaginar los agrónomos.

Al lado de los elementos esenciales muy conocidos que son el hidrógeno, el fósforo, el potasio y la cal, corrientemente utilizados por el agricultor, bajo el nombre de abonos, para enriquecer las tierras agotadas por cosechas numerosas, se encuentran también el hierro, la magnesia, el manganeso, el yodo, el boro y muchos otros cuyo papel eminente la ciencia entrevé apenas y no se explica como en dosis ínfimas puedan producir tan grandes efectos como los que pueden atribuírseles ahora.

Para llegar a obtener esos resultados con plantas tan diferentes ha sido necesario que el Dr. Spangenberg conociera a fondo el poder selectivo de los vegetales que eligiendo a medida de sus necesidades, deben modificar rápidamente la composición de sus soluciones y por otra parte, tener en cuenta las diferencias considerables registradas por un mismo elemento en una misma planta según su edad y las diversas fases de su vegetación.

¿Cómo ha logrado mantener constantemente apropiada a las necesidades momentáneas de sus diferentes plantas, la composición de sus soluciones nutritivas?

En la ausencia de confidencias del autor, que no parece hasta el presente muy dispuesto a hacerlas, había que atribuir a las grandes dificultades la razón del largo silencio que siguió a las primeras demostraciones.

Fuera de los ensayos confirmativos que se hicieron en Italia, no se había vuelto a oír hablar de ellas. Los escépticos sacaban pretexto para triunfar. Pero los hechos indiscutibles luego conocidos les habrán sacado de su indiferencia o de su credulidad.

Ya no es de Alemania ni del Dr. Spangenberg, que nos vienen las noticias, sino de Norteamérica y del Dr. W. F. Gericke. Convincientes fotografías han sido tomadas en la estación experimental de Agricultura de la Universidad de California, donde todos los estu-

diantes han podido seguir las investigaciones y comprobar los resultados obtenidos por el Dr. Gericke, director de los ensayos.

Que haya identidad entre estos últimos y los del investigador alemán, es algo que no podría afirmarse, porque en lugar de cultivos en cajones, se trata en este caso, de cultivos al aire libre y a la luz, es decir, en condiciones mucho más parecidas a las ofrecidas a las plantas por los agricultores.

Sobre recipientes poco profundos, con ausencia completa de tierra, simplemente por la intervención de soluciones acuosas enriquecidas por múltiples sales, utilizadas en dosis todavía no divulgadas, el Dr. Gericke tiene un enrejado metálico de mallas muy finas y sobre ese enrejado extiende una capa de paja o de turba musgosa que sirve de base a las semillas y luego a las plantas.

En esta forma se han obtenido plantas de dimensiones gigantes cuyas frutos superan en calidad, cantidad y abundancia a los de cualquier cosecha común.

Por ejemplo, sobre el espacio de un acre o sea 40 áreas, el experimentador ha recogido 217 toneladas de tomates, mientras que las mismas plantas, sobre un acre de tierra vecina, no han dado más que 5 toneladas.

Multiplicar de ese modo los rendimientos corrientes es evidentemente fantástico y la técnica que lo permite se impone seriamente a la meditación de los productores, consumidores, agrónomos y economistas. Los cambios de todo orden que ella pueda acarrear a mayor o menor plazo, pueden ser apenas entrevistos ahora.

Ciertamente, no será mañana que los esquimales o lapones podrán deleitarse con los dátiles, naranjas u otras frutas producidas por ellos sobre el hielo y en la noche polar.

Tal vez no está muy próxima todavía la fecha en que el café, el algodón, el caucho, etc., tan necesarios, podrán ser obtenidos en la vecindad de los centros consumidores y en las fechas previstas anticipadamente por el programa de trabajo de las usinas de transformación de esos productos.

Y sin embargo, ese día vendrá, con todas sus consecuencias.

ATENEU LLIBERTARI

Demà, divendres, dia 18 de Març.

Tema a tractar:

NOCIONS D'ASTRONOMIA

ARCHIVOS
ESTATALES

Afeneu Llibertari

Notes històriques i geogràfiques a l'entorn d'Ibèria

Aquest fou el tema a l'entorn del qual va descapdellar-se la sessió del divendres passat, a precés de les companyes i companys que hi assistim.

Hom començà especificant la posició de la península coneguda generalment amb el nom d'Ibèria assenyalant els seus límits fronterers i marítims.

A propòsit d'aquesta delimitació, se'ns explicaren alguns conceptes elementals de Geografia com península, illa, istme, estret, etc.

Després passarem a referir-nos a la constitució geològica i morfològica de la Península, determinant les principals corrents hidrogràfiques i els veçants corresponents amb les cordilleres que els determinen.

Se'ns lliurà una idea de la meseta castellana, dita central i del que és en realitat una meseta.

Una vegada hom va creure que ja teníem les indispensables indicacions d'ordre geogràfic per a comprendre les notes històriques que constituïen l'altre aspecte del tema en estudi, vàrem passar a parlar dels que es suposen hagueren d'ésser els primers pobladors de la Península, dels quals se'n sap tant poca cosa que l'únic que hom diu amb seguretat que vivíem a l'Edat de Pedra.

Després vingueren els celtes i els ibers, pastors i caçadors provinents de l'Àsia, i s'establiren damunt les terres que havien de dur després el nom d'Ibèria. Vingueren caminant a través d'Europa i s'assentaren els ibers a la part Est i Sud d'Ibèria i els celtes al Nord i Oest.

Amb el temps, avençant uns i altres vers l'interior, hagueren de topiar, succeint sens dubte segles i segles de guerrear. A ja fi, però, anaren convivint i compenetrant-se i de la fusió de les dues races va formar-se la celtibera, que es considerà com pobladora de la meseta central ibèrica.

Hom ens explicà que anaven venint més endavant fenicis, grecs i cartaginesos, detallant-nos els principals aconteixements, les invasions, la resistència i les rebel·lions dels ocupants amb autoritat de la terra ibèrica contra la força dels que uns darrera els altres, es barallaven per a conquerir-la.

Parlem també de les civilitzacions que representaven, el que ensenyaven als peninsulars, l'Agricultura, l'Aritmètica, les Arts, etc., etc.

Passarem després a anitzar les guerres púniques, se'ns donaren situacions de Roma i Cartago i compreguerem el que eren i representaven, fins arribar a la dominació romana de la Península, amb les seves principals fases i característiques de cada una d'elles.

Ens referirem especialment a les rebel·lions dels ausetans i els il·lègetes amb Indibil i Mandoni, a la de Viriat i a la de Sertori, i com fou difícil i de llarga l'era de conquesta peninsular per Roma.

Seguidament ens referirem a les invasions dels barbars i visigots, amb la caiguda terrible i ràpida de l'Imperi Romà, especificant detalladament les característiques dels nous dominadors de la terra ibèrica i els seus pobladors.

Donàrem un esguard a l'era de la guerra de conquesta i dominació àrabs i a la manera com es descapdellà la vida a la Península durant aquella i desembocàrem ja a l'adveniment de la unitat nacional espanyola amb els Reis Catòlics.

Finalment, després d'algunes referències a la història peninsular des d'aleshores fins avui, donàrem per acabada la vetllada amb el goig íntim d'un esforç i d'un profit més i amb l'afany sempre creixent d'anar-nos superant en la nostra comesa.

JOAN AGUSTENC

Aquest número ha passat per la censura

VIDA MUNICIPAL

Extracte dels acords presos per la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Valls, en la sessió del dia 9 de Març del 1938. Presidí l'Alcalde En Joan Plana i hi assistiren els Consellers - Regidors següents: Martí Català, Trilla, Cervelló i Figuerola.

Resta assabentada la Comissió:

a) De la Circular de la Direcció General del Patrimoni i Rendes, de data 25 de Febrer proposat (D. O. G. del dia 2 del corrent) que fa pública la liquidació de les quantitats que corresponen als Ajuntaments de la Demarcació de Tarragona que són esmentats, en concepte de participació en l'impost sobre la Xifra de Negocis ingressat per la Generalitat durant l'any 1937, corresponent a la nostra Ciutat, 4.442'87 pessetes.

b) El Decret de Presidència de la Generalitat, de data 23 de Fe-

brer proposat (D. O. G. del dia 3 del corrent) que reglamenta la distribució de productes destinats als refugiats de guerra.

c) De l'Ordre de Governació i Assistència Social de data 1 del corrent (D. O. G. del dia 6) que disposa, d'acord amb el Decret de 14 d'Agost i 23 de Febrer d'enguany, que a totes les poblacions on hi hagi refugiats de guerra, aquests hauran d'elegir un representant delegat per a la normal relació dels refugiats amb l'Ajuntament respectiu i amb el Comissariat d'Assistència als Refugiats.

Per tal d'evitar confusionismes, l'acord sisé de la Comissió de Govern, de data 2 del corrent resta modificat en el sentit que el veí

Ve de la pàgina 4.

AMBIENT

riòdics més tabiosament feixistes de la veïna República.

Oh! en té moltes de cartes per a jugar, el Capitalisme, quan se les heu amb els llonses de la Democràcia burgesa.

M. PRAT

Dr. Francesc Ballester Castelló, és l'encarregat d'omplir unes botelles d'aigua de la que abasteix la Ciutat, les quals tenen d'enviar-se setmanalment al Centre Sanitari Comarcal de Tarragona per al seu anàlisi.

Imp. E. Castells. - Telf. 188. - VALLS

C. N. T. A. I. T.
Sindicat de la Indústria Fabril, Tèxtil, Vestir i Annexes
VALLS
SECCIO DE SASTRERIA

Es complau aquesta Secció en assabentar a totes les companyes mancades de treball, la constitució d'un taller Col·lectiu C. N. T. (Lina Odena, núm. 32).

LA JUNTA.

A TOTS ELS AGRICULTORS

LA COL·LECTIVITAT AGRICOLA DE VALLS,

fa arribar a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de planté dels acreditats horts de

PANTANO I CARME.

Per encàrrecs a les oficines de la matelxa, carrer F. Macià, 14, 1.er pis, telèfon, 55, Valls

La Comissió

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE
FUSTERIA
MECANICA I
EBENISTERIA

Estudis de projectes i pressupostos de tota mena d'obres en general.

CONSTRUCCIÓ DE CARROSSERIES, TALTS I NEVERES

Despatx i Tallers:

General Comerma, 18 i 22 - Telèfon núm. 173

Venda al detall de mobles:

Bonaventura Durruti, 20 (abans Baldrich)

VALLS

RADIO TECNIA

Reparació garantida de tota mena d'aparells de RADIO amplificadors etc.

Preus limitats i ràpida entrega

CASA SALTÓ

BALDRICH, 38

VALLS

Transports Collectius

C. N. T.

A. I. T.

S'assabenta al públic en general que s'atmeten encàrrecs diàriament per

Reus Tarragona
Lleida Barcelona

TRANSPORTS GENERALS

Per encàrrecs dirigiu-vos al Garatge General del Transport. Telèfon 201 VALLS

C. N. T. Sindicat Construcció A. I. T.

SECCIO DE PINTORS

COL·LECTIVITZADA

Pintura - Decoració - Rétols - Treballs Artístics

Carrer Anselm Clavé, número 32

(Davant plaça del Quarter)

TRANSPORTS COL·LECTIVITZATS

C. N. T.

TRACCIO SANG

A. I. T.

VALLS

Facturacions de tota classe, viatges locals i per carretera.

Despatx: { Passeig Pi i Margall. Telèfon 4
Estació Ferrocarril. Telèfon 5

Els diumenges restarà obert el despatx de 12 a 1 del migdia

ACCIO SINDICAT

Ara més que mai és necessari, antifeixistes dels fronts de guerra i de reraguarda, que convertim en una de les nostres més pregones i arreladíssimes conviccions aquesta idea essencialíssima i categòrica.

VENCEREM!

Essencialitats de la victòria

Acabem amb els emboscats

Si més valer no haguessin tingut els dolorosos aconeximents d'aquests dies i que una empena tan pregon venen deixant en l'ànim de la gent, caldria remeiar-los per haver servit per a posar en evidència davant els ulls més ensopits o més incrèduls la pregonia realitat, a l'hora sarcàstica i infamant, dels emboscats.

Ara sí que els ha vist tothom. Ara sí que ja no és possible que hagi ningú deixat de veure els seus propòsits criminals, la seva covardia, la seva baixesa i les seves delictives esperances.

Es inútil que continuïn defensant-se darrera d'aquest o d'aquell carnet. En quan s'han cregut ja a la vigília de la seva festa, en quan han arribat en la seva imbecilitat a veure Franco triomfador definitivament damunt tota Espanya, han llençat fins els més apocats la seva careta i s'han presentat als ulls de tots talment com són: uns criminals.

Per que no és sols aquella esperança més o menys ingènua que fa que tothom senti alegria, arribi a sentir-se fins feliç davant la fe en un adveniment més o menys proper pels seus ideals.

No, Ací no es tracta d'ideals. Ara no es tracta de res més que de venjança i d'una venjança mil i mil voltes criminal: assassinats a tort i a dret, recuperació de privilegis, de vida infamant, d'exploació, d'anihilament de tot el que de lliure, gran i bo té la vida encara.

Els hem vist amb la morbosa fruïció amb que es disposaven a lliurar-se a l'execució de la seva gesta miserable, a donar satisfacció als seus afanyos de sang del poble, de dolor i mort en els altres, precisament en els millors, en els que pensen i treballen, en els més dignes dels homes i dones de la terra.

I no ens vingui ja més ningú amb cap moxiganga treballista ni política ni parlant-nos de comèdies proselitistes.

Els mateixos han llençat ara evidentíssima per si calia, la consigna de la in comptabilitat inexorable.

Ni treballant, de grat o per força, no els volem al costat nostre. No ho seran mai de companys nostres. Malgrat vulguéssim, no podrien ésser-ho mai!

Cal confinar-los allà on sigui, però mai voldrem tenir-los entre nosaltres, miserables, perillosos i repugnats com són tots ells. On mai per mai sigui possible que els seus odís, les seves ànsies criminals, els seus instints de subhumans puguin tenir ni l'esperança més remota de tenir satisfacció.

Per l'existència de tants i tants homes i dones, vells i infants de tot arreu com en sofririen i hi moririen. Per la victòria en la guerra nostra contra el feixisme. Per les idees de llibertat i de justícia. Per la mateixa dignitat humana. Fins per la vida, tant, al menys, com per les essències, de la mateixa humanitat.

que les forces que lluiten als fronts i les que constitueixen la reraguarda siguem capaços, no de tornar a l'esperit que va dar-nos aquella victòria tan lluminosa del 19 de juliol, sinó d'alçar-nos a una veritable superació d'aquell esperit, és procedir a fer entre tots que els horitzons de l'endemà de la victòria contra el feixisme, siguin, per a tots els antifeixistes sense excepció, absolutament clars, lliures de tota preocupació dictatorial o exclusivista.

Es necessari sentar les bases que garanteixin que l'endemà de la victòria contra el feixisme totes les idees avui confluents en l'antifeixisme i les que puguin anar concebint-se, totes les idees que acceptin com a base el denominador comú d'un règim polític i social que garanteixi la satisfacció del dret a la vida i a la llibertat de tots els homes que vulguin acullir-s'hi, es trobaran davant les mateixes possibilitats i el mateix respecte.

En una paraula, cal fer desaparèixer en absolut i d'una manera definitiva dels horitzons per a l'endemà de la nostra victòria damunt el feixisme, el colpidor pes-sombre d'una possible necessitat de guerra entre nosaltres.

Es aquesta, al nostre entendre, la que hauria d'ésser una de les més arrelades preocupacions de tots els antifeixistes, sinó la fonamental, i potser la primera que cal resoldre per a que puguem caminar amb l'empena necessària i la fe absoluta vers la conquesta del nostre triomf en tots els terrenys contra el feixisme.

Siguem els abanderats de la Llibertat i la Justícia universals

Sigui la que sigui la realitat internacional com a conseqüència de la conducta dels països de règim democràtic amb nosaltres com amb altres pobles que s'han vist sotmesos, al menys fins avui, a condicions encara pitjors que la que sofrim, la nostra guerra té matços universals indestructibles i categoria internacional.

I no pensem pas referir-nos precisament al fet indigne de que siguin varies nacions a col·laborar en l'atac infame de què hem estat víctimes.

Ens referim a la categoria de la nostra guerra en relació a les nostres idees, a les que nosaltres representem i es fa a cada moment més indispensable que representem, i a la necessitat d'una força heroica que tingui valor univer-

AMBIENT

Subscripció pro-robes d'abric per als combatents de la llibertat, oberta per "Solidaridad Obrera"

Donatiu de la Casa Benet Casas, Col·lectivitzada

6 mantes de llana

Via avant, antifeixistes, pel camí de la victòria, amb els cors i els caps ben alts, més alts que mai.

Obrim els ulls i el pensament a l'avenir de llibertat i de justícia que ens pertany i serà nostre.

Pit i fora!

Lliure el pas als lluitadors del nostre Exèrcit Popular, als antifeixistes vertaders, als sentiments i els ideals de Llibertat, d'Independència i de Justícia.

Fou tant magnànim, aquell 14 d'Abril!

La premsa ens torna a parlar de Martínez Anido, «operant» com a mestre de policia i de la vigilància al camp de Franco.

Ens parla de l'Anido, i d'un grup de col·laboradors seus que l'ajuden, entre els quals hi trobem noms tràgicament coneguts; botxins de l'antiga «Jefatura de Policia» de Barcelona:

Els Medina; el comissari Roland; en Lino. Altres turmentadors de l'Espanya proletària: Els Adolf de la Calle, De la Gandara, Quevedo...

Personatges de tragèdia; que la pròpia terra es deu avergonyir de suportar-los; fills dels quals no en desitgem per a cap mare.

Com deuen riure, ara, aquests bords, allà, al camp d'en Franco...

Meaqualisme

A França, no fa molt hi ha hagut un enrenou formidable als medis de gent adinerada, perquè el govern Chautemps volia procedir al control dels canvis per tal de sortir al pas a l'expatriació de capitals. Justament fou per una qüestió que girava entorn d'aquesta mesura, que el Senat Francès provocà la caiguda del ministeri Blum.

Incidents, aquests, d'una relativa importància: Però força curiosos en la forma tanmateix.

Perquè, sabeu quin és l'argument central que els grans financers francesos—potentats que aimenten amb les seves bosses l'agitació i la violència del moviment feixista a França, d'acord amb Hitler i Mussolini—oposen al govern, quant aquest tracta de dificultar la conversió del franc en divises estrangeres? Doncs diuen, que aquesta mesura draconiana contra la llibertat dels canvis, és pròpia sols de països que, com per exemple Alemanya i Itàlia, sofreixen un règim dictatorial.

Oi que n'hi ha per caure d'espatlles?

Doncs així ho afirma molt seriósament «Pertinax», cronista famós, a «L'Hecho de Paris», un dels pe-

Segueix a la pàgina 3

Aclarim els horitzons per a l'endemà de la victòria

Repetidament hem vist i sentit com de totes bandes dins els àmbits antifeixistes, hom abogava per un retorn a l'esperit i a la combativitat del 19 de juliol.

Ara, amb motiu de les hores d'angoixa que hem vingut vivint i que encara ressonen pregonament dins la nostra ànima, ha estat més abrandada i amb accent més tràgic la crida feta des de totes bandes per un retorn al que fou essència d'aquelles jornades de passió i glòria que voldriem tornar a viure.

Creiem, però, que és endebades, que cerquem el què, al nostre entendre, és impossible.

Es indubtable que aquella fe i aquell optimisme generosos del 14 d'Abril de 1931 i aquella embranzida victoriosa i optimista del 19 de juliol del 1936, responen per dintre a la mateixa corrent de generosa idealitat característica de

les essències revolucionàries del nostre poble, i que aquesta corrent idealista és potser avui més viva que mai.

Però de la mateixa manera que una experiència feridora va determinar que l'endemà d'un 16 de febrer no fos ja ni de bon troç com havia estat un 14 d'abril, i que, des de prompte, un 19 de juliol es separés immensament de l'una i de l'altre d'ambdues dates esmentades, tot el què avui calgui esperar de tots nosaltres, si bé lligat intimament per les essències medulars de l'idealisme de què parlàvem, i essent capassos d'arribar a punts de grandesa i d'heroisme potser encara insospitats, ja cal que es vegi com una gesta més pregonia i més amarga, molt més gràvida i voluminosa que la del 19 de juliol, amb ésser-ho tant i tant transcendent.

Ara bé: l'essencialíssim per a